

Заплашванията на коалицията не се туриха въ дѣйствиe веднага: благоразумието сдържаше гнѣзътъ, нo-това не бѣ освенъ едно отлагание; освенъ общитѣ при-чини за всички основани на божественното право тро-нове срѣщу революцията, всяка сила имаше си и частни причини да желае войната: Хабсбургитѣ и испанскитѣ Бурбони бѣха вдхнати отъ желание да отърватъ своитѣ вѣнценосни роднини и да отмъстятъ за тѣхъ; въ Ан-глия пръвъ министъръ бѣше чeловѣкъ въ когото бѣ вко-ренена старата народна вражда, распалена още отъ събитията въ Америка; Руссия и Пруссия гледаха само да вълнуватъ източна Европа за да свършатъ съ Полша; шведския кралъ Густавъ, най-бескористния и най-распа-ления партизанинъ на солидарността мѣжду монарситѣ, бързаше да оставе една „сѣверна лига“ срѣщу рево-люцията. Възгорденъ отъ сполуката си, дѣто сломи съ единъ ударъ наредбитѣ въ своята страна и дѣто въз-станови деспотизма, той казваше, че съ една само кавалерийска атака можало да се разсѣятъ бунтовни-цитѣ, които сж обсаждали Бастилия. Мадритъ, Сток-холмъ и Петербургъ отеглиха посланниците си; дреб-нитѣ германски принцове, които покровителствуваха на емигрантитѣ отъ своя страна бѣха подъ защитата на императорскитѣ войски.

Трѣбваше ли Франция да очаква едно нападение, което търсяше сгодния за това случай или трѣбваше тя да прѣдвари подобно нападение чрѣзъ едно бързо връх-лѣтване въ което бива всѣкога тѣй силенъ единъ на-родъ въ революционно време? Ето въпроса който въл-нуваше цѣлата страна, който се обсъждаше отъ Съб-ранието, отъ прессата, въ народнитѣ сборища, а най-вече въ Якобинския клубъ.

Това бѣше великолѣпно зрѣлище, зрѣлище което напомняше класическата древность, дѣто цѣлъ народъ обсъждаше най-важнитѣ интереси на живота си.